Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 573/23
25.4.2024. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Милимира Лукића, председника већа, судија Маје Илић, Раше Јанковића, др Миодрага Мајића и Данка Лаушевића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Јелене Савић, записничара, у кривичном поступку **против окривљеног АА,** због кривичног дела тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114 став 1 тачка 1 Кривичног законика (КЗ) у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду (ВЈТ) и браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Ружића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр. 126/22 од 02.12.2022. године, одржао је седницу већа у смислу члана 447 став 2 Законика о кривичном поступку (ЗКП), дана 23.04.2024. године, а након већања и гласања дана 25.4.2024. године, већином гласова, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Ружића и пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 126/22 од 02.12.2022. године **СЕ ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 126/22 од 02.12.2022. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ као и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ, па му је суд применом наведених законских одредби, као и одредбе члана 60 КЗ за наведена кривична дела претходно утврдио појединачне казне затвора и то: за кривично дело тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, казну затвора у трајању од 14 (четрнаест)

година, а за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ, казну затвора у трајању од 2 (две) године а применом члана 48, 50 и 51 КЗ, и новчану казну у износу од 30.000,00 (тридесетхиљада) динара, те га је даљом применом одредби члана 4, 42, 45, 48, 50, 51, 54, 60 и 63 КЗ и члана 424 ЗКП осудио на јединствену казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору који му је одређен решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп.бр. 15/19 од 08.10.2021. године, а који му се рачуна од 06.01.2019. године од 11,10 часова када је лишен слободе, до упућивања окривљеног у завод за извршење казне, као и време проведено на издржавању казне по пресуди Вишег суда у Београду К.бр. 322/19 од 30.07.2021. године, на које издржавање је пре правноснажности пресуде упућен решењем Вишег суда у Београду К.бр. 322/19 од 06.10.2021. године, по ком решењу је дана 03.12.2021. године, спроведен у КПЗ Сремска Митровица, до враћања окривљеног у просторије Окружног затвора у Београду по допису 28.03.2022. године, па надаље и на новчану казну у износу од 30.000,00 (тридесетхиљада) динара као споредну, коју новчану казну је окривљени дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде. Уколико окривљени не плати новчану казну у наведеном року, суд ће исту, у смислу члана 51 став 2 и 3 КЗ, заменити казном затвора, тако што ће за сваки започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 (шест) месеци, а ако је изречена новчана казна у износу већем од 700.000,00 динара, казна затвора не може бити дужа од 1 (једне) године. Уколико окривљени плати само део новчане казне, суд ће остатак казне сразмерно заменити казном затвора, а ако окривљени исплати остатак новчане казне, извршење казне затвора ће се обуставити. На основу члана 348 став 6 КЗ у вези члана 87 КЗ, према окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимања предмета и то: једног пиштоља марке “FEG”, модел “AP”, калибра 9 мм К без фабричког броја са припадајућим оквиром и четири комада метака калибра 9 мм. Наведеном пресудом, на основу члана 258 став 4 ЗКП, оштећени ББ и ВВ су за остваривање имовинско правног захтева упућени на парнични поступак. На основу члана 264 став 1 ЗКП у вези члана 261 ЗКП, окривљени АА је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка оштећеним о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, док се у преосталом делу ослобађа од обавезе накнаде трошкова кривичног поступка и паушала.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичним санкцијама и другим одлукама са предлогом да Апелациони суд у Београду уважи жалбу и преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеном АА, за кривично дело тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114 став 1 тачка 1 у вези члана 33 КЗ утврдити казну затвора у дужем временском трајању а затим му изрећи строжу јединствену казну,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Слободан Ружић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу браниоца и преиначи првостепену пресуду тако што ће окривљеног АА огласити кривим због извршења кривичног дела из члана 333 став 3 у

вези става 1 КЗ и изрећи му блажу казну од оне која му је изречена првостепеном пресудом, а такође га ослободити од оптужбе због извршења кривичног дела из члана 348 став 1 КЗ.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж.бр. 623/23 од 19.05.2023. године предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и преиначи побијану пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што ће окривљеном АА за кривично дело из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 30 КЗ утврдити казну затвора у дужем временском трајању а затим га осудити на строжију јединствену казну, те да жалбу браниоца окривљеног АА адвоката Слободана Ружића одбије као неосновану.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 447 став 2 ЗКП, у присуству јавног тужиоца АЈТ у Београду Татјане Секулић, окривљеног АА, браниоца окривљеног адвоката Александра Алексића и судског тумача за мађарски језик Жужане Сич, а у одсуству уредно обавештеног браниоца окривљеног, адвоката Слободана Ружића, па је размотривши списе предмета, заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у изјављеним жалбама, те по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

-жалбе су неосноване.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Слободан Ружић у изјављеној жалби, првостепену пресуду побија ***због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП,*** јер су разлози пресуде противречни изреци, разлози дати у образложењу првостепене пресуде су нејасни и у знатној мери противречни, а постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини записника о исказима датим у поступку и самих тих записника, због чега није могуће испитати законитост и правилност побијане пресуде.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Ружића оцењени су као неосновани, будући да је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге о свим одлучним чињеницама у конкретној кривично правној ствари, при чему је изрека побијане пресуде јасне и разумљива, није противречна сама себи и датим разлозима и садржи све чињенице и околности од којих зависи примена закона, док образложење побијане пресуде садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривична дела за које је оглашен кривим, као и радње које је предузео приликом извршења истих.

Поред тога, првостепени суд је на основу изведених и правилно оцењених доказа, ближе означених у образложењу ожалбене пресуде, а у склопу одбране окривљеног, као и осталих доказа, правилно утврдио све одлучне чињенице, како оне које чине објективна обележја кривичних дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа окривљеног према учињеним кривичним делима, о

чему су дати јасни, уверљиви и непротивречни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд као другостепени, при чему је супротно жалбеним наводима, побијана пресуда је јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривично правне радње, док се из наведених разлога у образложењу пресуде види који докази потврђују одлучне чињенице и како је првостепени суд ценио изведене доказе и одбрану окривљеног, а што је у складу са садржином доказа и одбраном окривљеног, на којима се заснива првостепена пресуда, па се неосновано у изјављеној жалби браниоца окривљеног истиче супротно. Осим тога, насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, у изреци првостепене пресуде, као и у образложењу, јасно и прецизно су описане кривично правне радње и улога окривљеног. При томе је првостепени суд, поступајући и по примедбама из пресуде Апелационог суда у Београду Кж1.бр. 47/22 од 21.02.2022. године, дао детаљне разлоге за постојање саизвршилаштва из члана 33 КЗ у односу на радње извршења кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Побијајући первостепену пресуду з***бог погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања,*** жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Ружића, оспорава се оцена суда о изведеним доказима, тако што се у жалби износи сопствена анализа изведених доказа другачија од оне коју је дао првостепени суд у образложењу пресуде. С тим у вези оспоравају се чињенични и правни закључци првостепеног суда да је окривљени АА извршио кривична дела тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, изнети жалбени наводи су неосновани, с обзиром да је првостепени суд чињенично стање у односу на кривично дело тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ, ближе описана у изреци побијане пресуде, правилно и потпуно утврдио на основу одбране окривљеног АА, исказа саокривљеног ГГ, исказа сведока ДД, ЂЂ, ЕЕ, ББ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, НН, ЊЊ, ОО, ПП, РР, СС, обављеним вештачењима и писаним доказима ближе наведеним на странама 15. до 18. образложења побијане пресуде, које доказе је првостепени суд ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности и у склопу одбране окривљеног АА, дајући јасне и аргументоване разлоге из којих је прихватио исказе и којих сведока, као и разлоге из којих није прихватио одбрану окривљеног АА у делу у којем негира извршење кривичних дела за која се терети у овом кривичном поступку.

На основу доказа изведених у доказном поступку, те чињеница утврђених њиховим извођењем, правилно је првостепени суд утврдио да је у време, на месту и начин како је то описано у изреци побијане пресуде на подмукао начин лишен живота оштећени, сада покојни ТТ, у кога је из пиштоља НН марке и модела, калибра 7,65мм са пригушивачем, са растојања у домету избацивања барутних честица, односно мањег од 80 цм, окривљени ГГ испалио укупно 6 пројектила, један за другим у кратком временском периоду, при чему су 4 пројектила погодила ТТ и усмртили га, наневши му телесне повреде по врсти, тежини и механизму настанка утврђеним у налазу и

мишљењу судских вештака проф.др Бранимира Александрића и Милана Куњадића, ближе описане у изреци првостепене пресуде, за које кривично дело је окривљени ГГ оглашен кривим пресудом Вишег суда у Београду К.бр.322/19 од 30.07.2021. године и то за кривично дело тешко убиство из члана 114 тачка 1 КЗ у стицају са кривичним делом недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 4 у вези става 1 КЗ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четрдесет година, а која пресуда је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1.47/22 од 21.02.2022. године.

По оцени Апелационог суда у Београду, код овако утврђеног чињеничног стања, жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Ружића, неосновано се оспорава закључак првостепеног суда да су окривљени ГГ и окривљени АА поступали као саизвршиоци из члана 33 КЗ, јер је првостепени суд правилно закључио да постоје обележја саизвршилаштва у смислу наведене одредбе у односу на извршење кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ, о чему је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге које у потпуности прихвата и овај суд као другостепени.

Наиме, полазећи од појма саизвршилаштва које према позитивном праву постоји и онда када више лице остварујући заједничку одлуку, другом радњом са умишљајем битно доприноси извршењу кривичног дела, који појам је детаљно објашњен на странама 85 и 86 образложења побијане пресуде, првостепени суд је детаљно анализирао понашање и радње окривљеног АА, пре, за време и након критичног догађаја, правилно налазећи да су се у радњама овог окривљеног стекла сва обележја саизвршилаштва (да је поступао са умишљајем, да је предузетим радњама остваривао заједничку одлуку и да његове радње иако нису радње непосредног извршења, представљају битан допринос извршењу наведеног кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ на штету ТТ) а ово из следећих разлога:

Наиме, правилно је првостепени суд ценио чињеницу да је окривљени АА заједно са осуђеним ГГ, таксијем дошао на лице места, да су заједно ушли у возило марке "...", беле боје, регистарских ознака ..., за који је окривљени АА од раније знао да припада осуђеном ГГ, односно да му та чињеница није могла остати непозната најкасније до тренутка уласка у поменуто возило, да је окривљеном АА било врло добро познато да је то место, на коме је осуђени ГГ оставио паркирано возило, на знатној удаљености од стана који је осуђени ГГ изнајмио, при чему је очигледно да је возило било унапред паркирано на пажљиво одабраном месту које је било довољно близу да се са истог има поглед на улаз у зграду оштећеног, а опет довољно далеко од надзорних камера које су приказивале дешавање испред саме зграде.

Потом окривљени ГГ и окривљени АА су заједно ушли у наведени аутомобил, у којем су неко време, заједно провели чекајући (према казивању окривљеног АА "око 40 минута напољу и један сат у ауту") по хладном зимском дану, при температури која је била око или испод нуле, да су толико времена провели у возилу да су се сва стакла одмрзнула, да је снега на возилу било само у траговима, чекајући да се из куће појави "... дужник", за које време окривљени ГГ није отишао да позвони на врата и да разговара са "дужником", иако је знао где му "дужник" живи, већ да су обојица саокривљених чекали да се исти појави из куће (што насупрот наводима одбране недвосмислено указује да су га тиме исти фактички сатима "вребали у заседи") и када

се он појавио, по логици ствари, осуђени ГГ није изашао пред њега пешице да поприча о том "дугу", иако је од њега био на малој раздаљини, у истој улици, удаљен само неколико кућних бројева, за које време би га окривљени АА евентуално сачекао у паркираном возилу већ је окривљени АА тај који је покренуо возило и зауставио возило у уској улици, са укљученим мотором испред једносмерне улице, која намера заустављања јасно указује да је разлог истог блокирање саобраћаја у дозвољеном смеру кретања и обезбеђивање слободног пута за бекство након радње која је предузео осуђени ГГ.

Како је окривљени АА зауставио аутомобил, не поред места где је оштећени стајао, већ након што је прошао место на којем се исти налазио, на коловозу на око 6-7 метара од места где се налазио оштећени, да би, потом окривљени АА моментално дао гас, тј. одмах по уласку у возило окривљеног ГГ, шта више и пре него што је окривљени ГГ затворио врата сувозача и појурио улицом, то све и по оцени овог суда указује да је окривљени АА унапред знао да ће окривљени ГГ брзо да заврши свој "разговор са оштећеним", тј. да са истим неће ни да разговара. При том, правилно је првостепени суд ценио и чињеницу да се након извршења кривичног дела, окривљени АА није вратио својој кући, где је живео са вереницом, већ је отишао, у стан сведока ЂЂ, код кога је из ... у ... дошао аутобусом, поводом које околности је у својој одбрани дао више разлога, што све имплицира да се на овај начин након критичног догађаја сакрио.

Све наведене околности, у међусобној повезаности, и по оцени Апелационог суда у Београду као другостепеног, указују на правилан закључак првостепеног суда да је окривљени АА критичном приликом деловао умишљајно, тј. по унапред разрађеном плану и договору, класичном сценарију ликвидације, реализоване заједничким деловањем – доласка и бежања са лица места након извршеног злочина, на који начин се супротно тврдњама одбране, у конкретном случају не може говорити о његовом поступању по "командама" саокривљеног – осуђеног ГГ, односно да описане радње које је окривљени АА предузео у вези са критичним догађајем имају само ситуациони а не и плански карактер.

Надаље, правилно првостепени суд цени и да су све наведене, описане радње окривљеног АА биле синхронизоване са радњама осуђеног ГГ, што указује да је међу њима постојао претходни договор и заједничка одлука за извршење овог кривичног дела, односно недвосмислено произлази да је окривљени АА већ раније знао шта осуђени ГГ планира да уради, што је и хтео, као и чињеница да је између саокривљених постојала егзактна подела улога, где је окривљени АА био на месту возача, иако није имао положен возачки испит, која околност да исти не поседује возачку дозволу, као таква не доводи у питање његову фактичку возачку способност (што ни сам окривљени АА није спорио у својој одбрани) наводећи да је он све време возио аутомобил од када су кренули а пре упуцавања оштећеног па све док се нису растали на ..., а осуђени ГГ непосредни извршилац, па наводи окривљеног АА да је он схватио у коју су сврху биле све оне претходне радње које је предузео, тек у моменту када је окривљени ГГ ушао у возило и саопштио му да је пуцао у покојног оштећеног, немају кредибилитет и као такве у потпуности су супротне утврђеном чињеничном стању.

Надаље, правилно првостепени суд указује и да у прилог наведеном закључку

иде и део снимка критичног догађаја на ком се види да је предметно возило марке "..." прилазећи оштећеном, покојном ТТ, ушло у кадар надзорне камере према сату са исте у 10 сати 56 минута и 19 секунди, а да је након извршене ликвидације напуштајући лице места изашло из кадра наведене камере у 10 сати 56 минута и 52 секунде, из чега се утврђује да је окривљени АА својим радњама омогућио да неприметно приђу оштећеном како би га ликвидирали без отпора и побегли са лица места, и то у временском периоду од мало више од пола минута, тј. за свега 33 секунде, а ова околност јасно потврђује потпуну синхронизацију радње окривљеног АА и осуђеног ГГ, сходно чему, одбрана окривљеног АА и одбрана окривљеног ГГ да се окривљени АА нашао "у погрешно време и на погрешном месту" и по оцени овог суда није утемељена на доказима изведеним у доказном поступку, односно чињеницама утврђеним из изведених доказа и као таква је неприхватљива и за овај суд.

Насупрот жалбеним наводима жалбе браниоца окривљеног, све набројане радње окривљеног АА, и по оцени Апелационог суда у Београду јасно указују да су биле усмерене у циљу неоткривања извршења дела (радње које је окривљени АА предузео пре извршења дела), потом, ради омогућавања осуђеном ГГ да успешно изврши убиство, што брже и неопаженије, односно на начин да их жртва не примети док прилазе, у моменту када се нападу не нада и не може да пружи отпор (радње које је окривљени АА предузео у току извршења дела), те ради обезбеђивања брзог бекства са лица места након ликвидације и избегавања хапшења (радње које је окривљени АА након извршења кривичног дела предузео).

Правилно је првостепени суд узео у обзир и ценио и чињеницу да су окривљени ГГ и окривљени АА (и то, пре, као и након извршења кривичног дела), били у комуникацији преко телефона са апликацијом "Скај", која омогућава само примаоцу и пошиљаоцу поруке да прочитају садржај, као и чињеницу да поред тога што је окривљени АА имао два мобилна апарата, са окривљеним ГГ искључиво је комуницирао преко криптованог апарата, док је са другим лицима користио телефон са обичним оперативним системом, при чему је по доласку у ... код себе задржао само тај апарат, док је други остао у возилу код сведока ЂЂ, што говори у прилог томе да је окривљени АА недвосмислено прикривао садржину комуникације коју је (нарочито ону пре критичног догађаја), остваривао са окривљеним ГГ, при чему суд правилно није прихватио наводе окривљеног да се комуникација односила на фалсификовање картица, имајући у виду све чињенице утврђене током поступка, а за које становиште је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге у образложењу пресуде на страни 89 и 90 исте, које и Апелациони суд у Београду, као другостепени суд у целости прихвата. Уз све наведено, правилно је првостепени суд оценио исказ сведока ЂЂ у делу у коме је овај сведок нагласио да је окривљени АА, док су били на путу у ..., када није спавао, све време "висио" на телефону, што указује да је окривљени АА, баш тог дана, када је физички био одсутан из земље, остваривао управо интензивнију мобилну комуникацију.

Надаље, правилно је првостепени суд стао на становиште да је у конкретном случају, у питању противтежа објективне и субјективне компоненте која чини институт саизвршилаштва, ово из разлога што описане радње које је предузео окривљени АА представљају законски речено, неке друге радње које су омогућиле и допринеле извршењу предметног дела (при чему је ово дело карактеристично управо због начина

извршења истог, који се огледа у степену изненађења и самог покојног оштећеног, без кога самим тим не би могло бити извршено на начин на који је спроведено, дакле, ради се о битном доприносу), те које саме по себи могу бити квалификоване као радње помагања, међутим, како су исте у конкретном случају компензоване израженијим субјективним елементом – извршилачком вољом окривљеног АА, манифестованом на објективан начин, односно радњама које је окривљени предузимао у све три фазе извршења дела (на начин како је то ближе описано у образложењу побијане пресуде), произлази да је дело хтео као заједничко, па према томе и као своје, и то тако да су његове предузете радње синхронизоване са радњама осуђеног ГГ, те чине једну природну и логичну целину, уз постојање њихове претходне заједничке одлуке, па је и по оцени Апелационог суда у Београду, правилан закључак првостепеног суда о постојању саизвршилачких радњи на страни окривљеног АА. Надаље, радње које је критичном приликом предузео окривљени АА представљају радње саизвршиоца у кривичноправном смислу, без обзира на то да ли је заједничка одлука, коју је претходно имао са осуђеним ГГ, постигнута у форми међусобног изричитог саглашавања.

Сходно наведеном, а насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Ружића, у којој се истиче да су сви докази изведени у доказном поступку тумачени искључиво на штету окривљеног, по оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је имајући у виду све наведено, на јасан, поуздан и недвосмислен начин утврдио да је окривљени АА, остварујући заједничку одлуку (коју је донео са осуђеним ГГ), свесно и вољно, битно допринео извршењу кривичног дела тешко убиство за које се терети, те да субјективни елемент, тј.свест да су радње које је предузео и описао у својој одбрани, биле са намером, односно у функцији, лишења живота покојног оштећеног ТТ, невезано за наводе окривљеног АА да истог не познаје, јер је то у овом смислу у потпуности ирелевантно, будући да је током поступка утврђено да ни осуђени ГГ није познавао оштећеног, па је истог ипак лишио живота. У конкретном случају првостепени суд је правилно утврдио на основу његовог целокупног држања и понашања, непосредно пре, у току самог критичног догађаја и након њега, да су радње АА радње саизвршилаштва у смислу одредбе члана 33 КЗ.

Такође, правилно је првостепени суд из изведених доказа, те чињеница утврђених њиховим извођењем, утврдио да се у конкретном случају ради о радњама кривичног дела тешко убиство из члана 114 став 1 КЗ на подмукао начин, јер се у радњама окривљених АА и ГГ, стичу сва како субјективна, тако и објективна обележја овог кривичног дела, будући да радње извршења истог садрже сва обележја подмуклости као квалификаторне околности предметног кривичног дела, имајући у виду прикривено, потајно и лукаво поступање осуђеног ГГ, јер је ауто марке "..." беле боје, раније паркирао у ул.... у којој је живео оштећени и то на месту које није покривено камерама, како би био ван домета, да је чекао на улици, а затим дошао до аута, па заједно са окривљеним АА, где су у аутомобилу чекали и осматрали када ће оштећени да изађе из куће, на који начин је припремио и фактички спремио заседу оштећеном, да када се исти појави односо изађе из куће изврши кривично дело и при томе је одабрао такав лукав начин извршења дела којим ће оштећеног лишити живота онда кад се он томе уопште не нада, када не може да се брани и својим радњама онемогући окривљеног у намери лишења живота, односно извршења кривичног дела користећи беспомоћност и безизлазност оштећеног из те ситуације, који није очекивао напад, при чему му је осуђени ГГ пришао са осмехом, извадио пиштољ и пуцао на њега

док стоји код гепека возила са ..., спремајући се за ..., при чему оштећеног није ни познавао, док из изведених доказа током поступка несумњиво произлази да оштећени не само да није очекивао напад, већ није ни имао разлога да исти очекује, јер са осуђеним ГГ, а ни са било ким другим није имао сукоба, нити нерашчишћених рачуна.

У односу на кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ, за које је окривљени АА оглашен кривим првостепеном пресудом, извршено тако што је окривљени дана ... године у ... у стану ЂЂ, у ... неовлашћено држао ватрено оружје и муницију и то пиштољ марке “FEG”, модел “AP”, калибра 9 мм К, без фабричког броја, са припадајућим оквиром и 4 комада муниције калибра 9мм, умотане у чарапи у ормару у предсобљу, по оцени Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд ценио и прихватио исказ сведока ЂЂ.

Наиме, сведок ЂЂ је у свом исказу детаљно објаснио од када датира и каква је природа познанства и пријатељства са окривљеним АА, између осталог наводећи да је АА код њега у стан долазио повремено као и да је АА, за потребе... омогућио да користи његов стан. Сведок је у свом исказу био изричит да пиштољ није његов, да оружје не би држао у кући јер његове кћерке често долазе у тај стан те да је будући да живи сам у стану, у ситуацији да свакодневно распрема ствари и између осталог одлаже ствари у гардеробни ормар у ком је полиција пронашла ово оружје. Сведок је такође, био изричит да ГГ никада није био његов гост у овом стану, да му он никада није рекао где живи, а да му ни АА никада није поменуо да је евентуално за време док је сведок био у ..., у стан долазио ГГ, будући да је АА имао кључ од тог стана. Сведок је међутим био изричит да није било шансе да је неко други, до окривљени АА, донео пиштољ у стан и да је то учинио дана.... године око 22,00 часа, када је дошао код њега у стан да преноћи. Сведок ЂЂ је објаснио да је спорне вечери приметио да је приликом доласка у стан спорне вечери, АА код себе имао једну малу торбу сиво-зелене боје, коју је вероватно одложио у предсобље, јер је није имао током вечере, при чему је првостепени суд правилно ценио и прихватио исказ сведока у овом делу, налазећи да исти није у супротности са другим доказима изведеним у доказном поступку.

Правилно је првостепени суд поступио када није прихватио измене исказа сведока ЂЂ који је приликом испитивања пред судом изјавио да му није познато ко је донео пиштољ у његов стан, те да он не може да тврди да је то учинио АА, будући да је такав исказ сведока у супротности са раније датим исказом када је сведоку сећања на предметни догађај било свеже и очувано, без утицаја трећих лица, имајући притом у виду кратак временски период од извршења дела до времена када је исказ дао, док је измену исказа сведока у каснијем току поступка, оценио као жељу да се помогне окривљеном АА (са којим је иначе дугогодишњи пријатељ) у циљу избегавања или бар умањења кривице. Ово посебно ако се има у виду да сведок ЂЂ приликом предочавања исказа које је дао у претходном поступку и на главном претресу, није могао на јасан и логичан начин да објасни разлике у свом казивању, наводећи да му у том моменту ништа друго није могло ни да падне на памет, да је био револтиран на АА и сл.

Надаље, према правилном налажењу првостепеног суда наводи саокривљених према којима је предметно ватрено оружје и муницију у стан ЂЂ донео осуђени ГГ, нису прихватљиви, будући да током поступка није изведен ниједан доказ који би

поткрепио наводе саокривљених у наведеном делу, због чега је исте оценио као њихову тежњу да у овом смислу елиминишу кривично-правну одговорност окривљеног АА. Да су наведене одбране окривљеног АА и осуђеног ГГ усмерене на избегавање кривице окривљеног АА, и по оцени овог суда указује и то што је окривљени АА приликом саслушања у истрази самоиницијативно приликом непрекинутог изношења своје одбране, без иједног постављеног питања од стране поступајућег заменика јавног тужиоца, изрекао да се пронађени пиштољ налазио у чарапи, при чему је на главном претресу тврдио да наведени пиштољ никада није видео, да би упитан одакле му сазнање да је пиштољ био у чарапи када га никада није видео, покушао да се оправда тако што је навео да му је поступајући заменик јавног тужиоца у Суботици тако рекао приликом његовог саслушања, а што је супротно садржини записника о саслушању окривљеног АА пред Тужилаштвом у Суботици, из ког се несумњиво утврђује да ни окривљени АА ни поступајући тужилац нису помињали пиштољ у чарапи, већ да је окривљеном АА само предочена кривична пријава, на коју се он укратко изјаснио и одбио да одговара на било какво питање заменика јавног тужиоца, а што логично и без икакве сумње говори у прилог томе да знање окривљеног АА да је пронађени пиштољ био у чарапи указује да га је управо он донео и оставио у орману у стану сведока ЂЂ у ноћи када се вратио из... (при чему је реч о орману који се налази у предсобљу,што значи да га је оставио на том месту одмах “по уласку, са врата”) јер у супротном према правилном налажењу првостепеног суда окривљени не би ни могли имати сазнања о томе.

Надаље, наводи осуђеног ГГ, у делу који се тиче његовог познанства са ЂЂ у супротности су са наводима сведока ЂЂ који је рекао да ГГ познаје само површно тј. да га је видео свега два пута у животу, док је осуђени ГГ покушао да ово пријатељство искаже присније него што јесте, казујући да познаје ЂЂ, да га је виђао и у затвору када је био осуђен због ..., да му је ЂЂ причао о својој деци и рекао да може по потреби да дође код њега да спава, односно да не мора да иде у хотел, јер има велики стан, да му је ЂЂ рекао и да је са АА био годину, две у истој ћелији где су постали добри пријатељи, а како је и сам био АА пријатељ, прихватио је и ЂЂ, те је у стану ЂЂ оставио један мали пиштољ, тако да мора да је то пиштољ калибра 9 милиметара непознатог идентификационог броја, са припадајућим шанжером и четири комада муниције који је пронађен у њему, што је све и по оцени овог суда управо само било у функцији заштите његовог пријатеља из детињства, тј. окривљеног АА, чије поступке је због тога, на све начине, у оквиру своје одбране покушао да оправда.

Сходно наведеном, по оцени Апелационог суда у Београду као другостепеног, правилно је првостепени суд, имајући у виду исказ сведока ЂЂ (нарочито дат у фази претходног поступка), уз нелогичности навода саокривљених, закључио да предметни пиштољ са муницијом припада окривљеном АА, упркос чињеници да није уочен допринос окривљеног АА, односно да нису пронађени ДНК трагови окривљеног на предметном пиштољу, од стране окривљеног АА, те да се у радњама окривљеног АА ипак стичу сва битна обележја бића кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ, за које је окривљени оглашен кривим побијаном пресудом.

Дакле, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, ***првостепени суд је правилно применио кривични закон*** када је нашао да се у радњама окривљеног АА

стичу сва битна обележја бића кривичног дела тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, као и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ, на начин ближе описан у изреци пресуде, правилно закључивши да је окривљени предметна кривична дела извршио са директним умишљајем, о чему су у образложењу првостепене пресуде дати детаљнији разлози.

Стога су жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Слободана Ружића којима се у овом делу побија првостепена пресуда за овај суд неприхватљиви и као такви оцењени неосновани.

Апелациони суд у Београду је имао у виду и да је на главном претресу одржаном дана 27.7.2021. године, пред првостепеним судом, преводилац за мађарски језик Сузана Жич Леви, извршила увид у превод записника о саслушању осумњиченог ГГ на мађарском језику, сачињен од стране Главне полицијске капетаније Будимпеште, Главног истражног одељења, Одељења за заштиту живота, Пододељења II за заштиту живота дана 07.01.2020. године, те је изјавила да се са преводом истог који је обављен од судског преводиоца Ловаш Едите сложила, с тим што је исти кориговала на начин да окривљени ГГ није изјавио за АА "да ми буде саучесник", већ је користио термин "друг", а како је то прецизно констатовано на напред наведеном записнику са главног претреса. Међутим, будући да првостепени суд није засновао првостепену пресуду користећи превод који би био штетан по окривљеног, већ прихватајући исправку превода начињену од стране преводиоца Сузане Жич Ловаш, то по оцени овог суда нема повреде кривичног закона на штету окривљеног.

Испитујући првостепену пресуду ***у делу одлуке о кривичној санкцији,*** а по жалбама јавног тужиоца ВЈТ у Београду и браниоца окривљеног, адвоката Слободана Ружића, Апелациони суд у Београду је нашао да су жалбе неосноване.

Наиме, првостепени суд је одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изећи окривљеном правилно ценио све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја на висину казне, па је тако од олакшавајућих околности узео у обзир и ценио породичне прилике окривљеног и то да живи у ванбрачној заједници са вереницом ЋЋ, његово коректно држање током поступка, и исказано искрено кајање због учињених дела, те његову спремност да свој живот убудуће учини друштвено прихватљивим, док је од отежавајућих околности суд ценио ранију осуђиваност окривљеног, као однос који је окривљени испољио у свом животу према друштвеним и моралним нормама пре извршења предметних кривичних дела, и у том смислу да је реч о вишеструком повратнику, посебно узевши у обзир да се ради о осудама за извршење тежих кривичних дела, са елементима насиља, уз чињеницу да је предметна дела за које се терети извршио само неколико месеци након последње издржане казне затвора, чиме очигледно претходне казне нису васпитно утицале на окривљеног у смислу корекције његовог понашања у складу са друштвеним нормама, затим исказану безосећајност и упорност приликом извршења дела над покојним оштећеним, који је био млад човек у пуној животној снази, чијој породици је тиме нанета огромна и трајна психичка бол, па је правилно окривљеном АА применом наведених законских прописа, као и одредбе члана 60 КЗ, за наведена кривична дела претходно утврдио појединачне казне затвора, и то: за кривично дело тешко убиство у саизвршилаштву из члана 114 став 1 тачка 1 КЗ

у вези са чланом 33 КЗ казну затвора у трајању од 14 (четрнаест) година, а за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 1 КЗ, казну затвора у трајању ое 2 (две) године и применом члана 48, 50 и 51 КЗ, новчану казну у износу од 30.000,00 динара, те га даљом применом наведених законских одредби, као и одредби чланова 4, 42, 45, 48, 50, 51, 54, 60 и 63 КЗ, те члана 424 ЗКП осудио на јединствену казну затвора у трајању од 15 (петнаест) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору ближе наведено у побијаној пресуди, као и време проведено на издржавању казне и на новчану казну у износу од 30.000,00 (тридесетхиљада)динара, као споредну, коју казну је окривљени дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом последица пропуштања ближе одређених у изреци побијане пресуде.

По оцени Апелационог суда у Београду, казне затвора у наведеном трајању на које је окривљени осуђен, сразмерне су тежини извршених кривичних дела и степену кривице окривљеног, исте су нужне, али довољне за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду да је првостепени суд свим утврђеним околностима, како олакшавајућим, тако и отежавајућим на страни окривљеног дао адекватан значај, то су супротни жалбени наводи јавног тужиоца ВЈТ у Београду којима се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да је првостепени суд преценио значај олакшавајућих околности на страни окривљеног, истовремено не дајући одговарајући значај отежавајућим околностима, пре свега околности да је окривљени, према извештају из КЕ вишеструки повратник у вршењу кривичних дела, да је осуђиван махом због кривичних дела против имовине, али и кривичних дела извршених против личности, с обзиром да је осуђиван за разбојништво и разбојничке крађе што су кривична дела против имовине, али и са елементима насиља, да је пре извршења кривичног дела тешког убиства за које је оглашен кривим овом пресудом, практично тек изашао са издржавања казне затвора, те га је због наведеног било нужно осудити на строжу казну, оцењени су као неосновани. Ово стога, јер је првостепени суд имао у виду и правилно ценио и ранију осуђиваност окривљеног, и структуру кривичних дела за које је правноснажно осуђиван, као и време извршења наведених кривичних дела, односно протек времена од последње осуде, дајући наведеним околностима одговарајући значај.

Жалбени наводи браниоца окривљеног којима се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, при чему се практично не наводе друге олакшавајуће околности мимо оних које је првостепени суд утврдио у побијаној пресуди, оцењени су као неосновани, имајући у виду законом прописане казне за кривична дела за која је окривљени оглашен кривим првостепеном пресудом, па је имајући у виду и ценећи постојање свих напред наведених околности, правилно првостепени суд закључио да нема места изрицању блаже казне окривљеном.

Правилно је поступио првостепени суд када је сходно члану 348 став 6 КЗ у вези члана 87 КЗ према окривљеном АА изрекао меру безбедности одузимања предмета кривичног дела и то једног пиштоља марке “FEG”, модел “AP”, калибра 9 милиметара К без фабричког броја са припадајућим оквиром и четири комада метака калибра 9

милиметара, као предмета извршења кривичног дела.

На основу члана 258 став 4 ЗКП, правилно је првостепено суд оштећену ББ и ВВ за остваривање имовинско-правног захтева упутио на парнични поступак, с обзиром да подаци овог кривичног поступка не пружају поуздан основ ни за потпуно ни делимично пресуђење о имовинско-правном захтеву, а утврђивање истих водило би непотребном одуговлачењу и поскупљењу овог кривичног поступка.

На основу члана 246 став 1 ЗКП, у вези члана 261 ЗКП окривљени АА је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка оштећенима, о чијој висини ће суд одлучити накнадано посебним решењем, док се у преосталом делу окривљени ослобађа од обавезе накнада трошкова кривичног поступка и паушала.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник **Председник већа-судија**
Јелена Савић,с.р. **Милимир Лукић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић